

The first part of the paper discusses the importance of understanding the cultural context of the research. It highlights the need for researchers to be sensitive to the values and beliefs of the communities they are studying. This is particularly important in the field of health research, where cultural differences can significantly impact the effectiveness of interventions.

The second part of the paper focuses on the methodology used in the study. It describes the process of selecting participants and the methods used to collect data. The authors emphasize the importance of using a mixed-methods approach, which combines both quantitative and qualitative data to provide a more comprehensive understanding of the research topic.

The third part of the paper presents the results of the study. It discusses the findings from both the quantitative and qualitative data, highlighting the key themes and patterns that emerged. The authors also discuss the implications of these findings for future research and practice.

The final part of the paper concludes with a summary of the main findings and a discussion of the limitations of the study. The authors suggest that further research is needed to explore the cultural context of the research in more depth and to develop more effective interventions that are tailored to the needs of the communities being studied.

CHARLES DICKENS
Oliver Twist
Bir Yetimhane Çocuğunun Hikâyesi

Oliver Twist or the Parish Boy's Progress

İletişim Yayınları 3641 • İletişim Klasikleri 187

ISBN-13: 978-975-05-3928-2

© 2025 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2025, İstanbul

DİZİ YAYIN YÖNETMENİ Murat Belge

YAYINA HAZIRLAYAN Necdet Dümelli

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ Henry Benjamin Roberts,

“Oliver Twist’in Fagin’le Tanıştırılması”, 1868

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Berfin İnan

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44870

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6/41

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

CHARLES DICKENS

Oliver Twist

Bir Yetimhane Çocuğunun
Hikâyesi

Oliver Twist
or the Parish Boy's Progress

ÇEVİREN *Barış Özkul*

CHARLES DICKENS'İN ÖNSÖZÜYLE

CHARLES JOHN HUFFAM DICKENS 7 Şubat 1812'de Elizabeth Dickens ile John Dickens'in sekiz çocuğunun ikincisi olarak İngiltere'nin Hampshire yöresindeki Portsea Island'da doğdu. Babası Donanma Ofisi'nde kâtipti. Aile Ocak 1815'te önce Londra'ya, ardından Charles'ın 11 yaşına kadar kaldığı Canterbury-Chatham'a taşındı. İlköğrenimini Chatham'da tamamlayan Dickens küçük yaşlarda Tobias Smollet, Henry Fielding gibi yazarların eserlerini okudu. 1822'de alacaklılarından kaçan baba Dickens'in ısrarıyla aile tekrar Londra'ya döndü ve John Dickens, Southwark'taki Borçlular Hapishanesi'nde yattı. Ailesine yardım etmek için okuldan ayrılan Charles Dickens, Warren's Blacking Warehouse boya fabrikasında çalışmaya başladı. Babasının hapisten çıkmasından sonra Camden Town'daki House Academy'ye bir süre devam etse de okuldan ayrıldı ve 1827-1828 yıllarında Londra adliyelerinde yardımcı kâtip olarak görev yaptı. 1832'de *The Mirror of Parliament* gazetesi için muhabirlik yapmaya ve parlamento haberlerini takip etmeye başladı. İlk öyküsü "A Dinner at Poplar Walk" 1833'te *Monthly Magazine*'de yayımlandı. *Morning Chronicle* için Britanya genelinde seçim kampanyalarını takip etti. Süreli yayınlarda çıkan skeçlerini 1836'da *Sketches by Boz* adıyla kitaplaştırdı. Aynı yıl *Mister Pickwick'in Serüvenleri*'ni tefrika etmeye başladı ve *Mister Pickwick'in Serüvenleri* 40 bin adet satarak büyük başarı elde etti. *Evening Chronicle*'in editörü George Hogarth'ın kızı Catherine Thomson Hogarth'la evlendi. Bir çocuğun başrolde olduğu ilk Viktorya çağı romanı olan *Oliver Twist*'i (1838) yayımladı. Peş peşe yazdığı *Nicholas Nickleby* (1839), *Antikacı Dükkânı* (1840-1841) ve ilk tarihsel romanı *Barnaby Rudge* (1840-1841) ile Britanya çapında tanındı. 1842'de karısıyla birlikte ABD ve Kanada'ya seyahat etti. İngiltere'ye döndükten sonra bir yandan *Martin Chuzzlewit*'i (1843-1844), diğer yandan üç kitaplık Noel dizisini [*Bir Noel Şarkısı* (1843), *The Chimes* (1844), *The Cricket on the Hearth* (1845)] yayımladı. 1844'te kısa süre İtalya'da yaşadıkdan sonra İsviçre'ye seyahat etti ve orada *Dombey and Son*'u (1846-1848) yazmaya başladı. *Dombey and Son*, ardından *David Copperfield* (1849-1850) ile erken dönem romanlarından tema, tarz ve biçimsel tasarım olarak farklı bir romancılığa yöneldi. 1846'daki Paris ziyaretinde Victor Hugo, Alexandre Dumas, Chateaubriand gibi yazarlarla tanıştı. Dünya meseleleriyle ilgili görüşlerini çoğunlukla gazete yazılarıyla paylaştı; İtalya'da Garibaldi ve Mazzini'yi destekledi. 1850-1859 arasında haftalık *Household Words* dergisini yayımladı. *Kasvetli Ev'i* (1853) ve İngiltere'deki endüstriyel sorunu ele aldığı *Zor Zamanlar*'ı (1854) yazdı. *Küçük Dorrit* (1855-1857), toplumsal sorunlara daha fazla eğilen *İki Şehrin Hikâyesi* (1859) ve *Büyük Umutlar* (1861) romanları Avrupa genelinde büyük ilgi gördü. *Müşterek Dostumuz* (1864-1865) tefrikası tamamlandıktan sonra 1867'de bir kez daha ABD'ye seyahat etti. 1869'da son romanı *Edwin Drood'un Gizemi*'ni yazmaya başladı; 8 Haziran 1870'te son romanı üstünde çalışırken felç geçirdi ve 9 Haziran 1870'te 58 yaşında hayatını kaybetti. Westminster Abbey'deki Şairler Köşesi'ne defnedildi.

İÇİNDEKİLER

ROMANA DAİR GÖRSELLER.....	7
KRONOLOJİ.....	13
ÖNSÖZ / CHARLES DICKENS.....	23

Oliver Twist

- Charles Dickens'ın el yazısıyla *Oliver Twist*.
- *Oliver Twist*'in ilk edisyonunun başlık sayfası, 1838.

"Kyd" olarak tanınan
Joseph Clayton Clarke'ın
kitap için yaptığı
illüstrasyonlar.

Oliver Twist

Bir Yetimhane Çocuğunun Hikâyesi

BİRİNCİ BÖLÜM

Oliver Twist'in Doğduğu Yer ve Doğumuna Eşlik Eden Koşullar Üzerine

Çeşitli nedenlerden ötürü adını vermekten kaçınmanın daha akıllıca olacağı, uydurma bir ad vermeyi de gereksiz bulduğum bir kasabada, diğer çoğu büyük ya da küçük kasabada olduğu gibi, kamuya ait binalar arasında biriyle özellikle övünülür: bir yoksullar evi. Ve işte bu yoksullar evinde, okura hiçbir faydası olmayacağı için belirtmeyeceğim bir tarihte, bu bölümün başlığında adı geçen ölümlü varlık dünyaya geldi.

Kasaba doktoru tarafından bu keder ve dert dolu dünyaya getirildikten sonra uzun bir süre, çocuğun yaşayıp bir isme kavuşup kavuşamayacağı ciddi bir şüphe konusuydu; ki böyle bir durumda bu anılar ya hiç var olmayacak ya da ancak birkaç sayfaya sığacak ve bu sayede insanlık tarihinde benzeri bulunmayan bir kısalık ve sadelik örneği olarak biyografi edebiyatındaki yerini alacaktı.

Her ne kadar bir yoksullar evinde doğmanın insanın başına gelebilecek en talihli ve imrenilesi şey olduğunu ileri sürecektir değilsem de, bu özel durumda Oliver Twist için olabileceklerin en iyisi olduğunu söylemek isterim. Gerçek şu ki, Oliver'ı nefes alma görevini üstlenmeye ikna etmek epey zordu –zahmetli bir uğraş olmakla birlikte, alışkanlıkların zorunlu kıldığı ve huzurlu yaşamamız için elzem sayılan bir iş– ve bir süre boyunca küçük bir pamuk şilte bu dünya ile öteki dünya arasında dengesiz biçimde yatıp

durdu; gidişat açıkça öteki dünyanın lehineydi. Şimdi, bu kısa süre boyunca Oliver'ın çevresinde özenli büyükanneler, telaşlı teyzeler, deneyimli hemşireler ve derin bilgeliğe sahip doktorlar olsaydı, hiç kuşkusuz ve tartışmasız, çok geçmeden öldürülmüş olurdu. Ne var ki, orada yalnızca alışılmadık miktarda bira içtiği için kafası biraz dumanlanmış yaşlı bir yoksul kadın ile bu işi sözleşmeyle yapan bir kasaba doktoru bulunduğundan, Oliver ile Doğa bu meseleyi kendi aralarında halletmek zorunda kaldılar. Sonuçta, birkaç çabadan sonra Oliver nefes aldı, hapşırdı ve henüz ses denilen o çok faydalı uzva üç dakika on beş saniyeden fazla süredir sahip olmamasına rağmen, bir erkek bebekten makul ölçüde beklenebilecek en yüksek sesle ağlayarak, yoksullar evinin sakinlerine cemiyetin sırtına yeni bir yük daha bindiğini duyurmuş oldu.

Oliver, ciğerlerinin rahat ve düzgün çalıştığını gösteren bu ilk işareti verdiği sırada, demir karyolanın üzerine gelişigüzel atılmış yamalı örtü hışırdaydı; genç bir kadının solgun yüzü yastıktan güçlkle kalktı ve kısık bir ses, kelimeleri zar zor çıkararak, “Çocuğu göreyim de öleyim,” dedi.

Doktor, yüzü ateşe dönük bir şekilde oturmuş, ellerini sırayla ısıtıp ovuşturuyordu; ama genç kadın konuşunca ayağa kalktı, yatağın başucuna ilerledi ve beklenmedik bir yumuşaklıkla, “Ah, daha ölümden söz etmemelisin,” dedi.

“Tanrı esirgesin tatlım, hayır!” diye araya girdi hemşire, bir köşede büyük bir memnuniyetle içindekinin tadına baktığı yeşil cam şişeyi aceleyle cebine koyarken. “Tanrı esirgesin tatlım; benim kadar uzun yaşamış, on üç çocuk doğurmuş, ikisi hariç hepsi ölmüş –onlar da benimle birlikte bu evde yaşıyor– biri olsaydın, böyle şeylere bu kadar üzülmenin yersiz olduğunu bilirdin. Tanrı esirgesin! Anne olmanın ne demek olduğunu düşün, kuzum benim.”

Anlaşılan o ki, annelikle ilgili bu teselli edici bakış açısı beklenen etkiyi yaratmadı. Hasta kadın başını sallayıp çocuğa doğru elini uzattı.

Doktor, çocuğu onun kollarına bıraktı. Kadın soğuk, bembeyaz dudaklarını tutkuyla bebeğin alnına bastırdı, ellerini yüzünde gezdirdi, çevresine çılgınca bir bakış fırlattı, ürperdi, arkasına düştü – ve öldü. Göğsünü, ellerini ve şakaklarını ovuşturdular;

ama kanı sonsuza dek donmuştu. Umut ve teselliden söz ettiler. Bu duygular onlara fazla yabancıydı.

“Her şey bitti Mrs. Thingummy,” dedi doktor sonunda.

“Ah, zavallım, öyle gerçekten!” dedi hemşire, çocuğu yerden almak için eğilirken yastığın üzerine düşmüş olan yeşil şişenin mantarını da yerden alarak. “Zavallım!”

“Bebek ağlarsa beni çağırmana gerek yok hemşire,” dedi doktor, eldivenlerini büyük bir dikkatle giyerken. “Muhtemelen başa bela olacaktır. Öyle olursa biraz lapa verin.” Şapkasını taktı ve kapıya yönelirken yatağın yanında durup ekledi: “Güzel bir kızdı aslında; nereden gelmiş?”

“Gece buraya getirildi,” diye yanıtladı yaşlı kadın, “mübaşirin emriyle. Sokakta yatarken bulunmuş; epey yürümüş olmalı, ayak-kabıları lime limeydi; ama nereden geldiğini ya da nereye gittiğini kimse bilmiyor.”

Doktor cesedin üzerine eğildi ve sol elini kaldırdı. “Aynı eski hikâye,” dedi başını sallayarak: “Görüyorum ki evlilik yüzüğü yok. Eh! İyi geceler!”

Doktor yemeğe gitmek üzere oradan ayrıldı; hemşire ise bir kez daha yeşil şişeye yöneldikten sonra, ateşin önündeki alçak bir sandalyeye oturup bebeği giydirmeye koyuldu.

Minik Oliver Twist, kıyafetin gücüne mükemmel bir örnek teşkil ediyordu! Şimdiye dek tek örtüsü olan battaniyeye sarılmışken, bir soylunun çocuğu da olabilirdi, bir dilencinin de; bir yabancı, onun toplumdaki yerini belirlemekte epey zorlanırdı. Ama artık, yıllar boyunca aynı işte sararıp solmuş eski patiskadan giysilere sarıldığında, damgası vurulmuş, etiketi yapıştırılmıştı ve ânında yerine oturdu – bir mahalle çocuğu – bir yoksullar evi öksüzü – yarı aç yarı tok büyüyen zavallı bir çocuk – nereye giderse gitsin itilip kakılacak, herkes tarafından hor görülüp kimse tarafından acınmayacak bir çocuk.

Oliver avazı çıktığı kadar ağladı. Eğer öksüz olduğunu ve kilise görevlileriyle mübaşirlerin şefkatli ellerine bırakıldığını bilseydi, belki de daha da yüksek sesle ağlardı.

İKİNCİ BÖLÜM

Oliver Twist’in Büyümesi, Eğitimi ve Beslenmesine Dair

Sonraki sekiz-on ay boyunca Oliver, sistematik bir ihanet ve aldatmacanın kurbanı oldu – deyim yerindeyse, el yordamıyla büyütülüyordu. Aç ve muhtaç durumdaki öksüz bebeğin hali, yoksullar evi yetkilileri tarafından usulünce mahalle (kilise cemaati) yetkililerine bildirildi. Mahalle yetkilileri, yoksullar evi görevlilerine vakur bir edayla sordular: Şu anda bu “evde” ikamet eden kadınlar arasında, Oliver Twist’e ihtiyaç duyduğu teselli ve besini sağlayabilecek durumda biri yok muydu? Yoksullar evi yetkilileri, büyük bir alçakgönüllülükle, böyle biri olmadığını bildirdiler. Bunun üzerine, mahalle yetkilileri, cömert ve insani bir kararla, Oliver’ın “çiftliğe verilmesine” –yani yaklaşık beş kilometre uzakta bulunan başka bir yoksullar evine gönderilmesine– hükmettiler. Orada, yoksulluk yasalarını çiğnemiş yirmi-otuz kadar çocuk gün boyunca yerde sürünüyor, fazla yiyecek ya da fazla giysi gibi zahmetli şeylerle muhatap olmadan, yaşlı bir kadının sözde anaç gözetimi altında tutuluyordu. Bu kadın, her bir çocuk için haftalık yedi buçuk peni karşılığında bu işi üstlenmişti. Haftada yedi buçuk penilik besin, bir çocuk için gayet “dengeli” bir diyet sayılır; bu parayla çocuğun midesini fazlasıyla dolduracak kadar yiyecek alınabilir, bu yiyecek de midesini ziyadesiyle rahatsız etmek için yeterlidir. Yaşlı kadın, bilgeliği ve tecrübesiyle tanınırdı; ço-

cuklar için neyin iyi olduğunu bilir, kendisi için neyin iyi olduğunu ise çok daha iyi bilirdi. Bu yüzden, haftalık ödeneğin büyük kısmını kendi ihtiyaçlarına ayırır, kalan kısmıyla da zavallı çocukları, baştan beri öngörülenin de azıyla baş başa bırakırdı. Böylece sefaletin dibinde daha da derin bir çukur kazmayı başarıp, büyük bir deneyci filozof olduğunu kanıtlardı.

Başka bir deneyci filozofun hikâyesini herkes bilir: Atların yemeden yaşayabileceği yönünde büyük bir tezi olan bu kişi, teorisini öylesine ustaca uygulamıştı ki, sonunda atını günde yalnızca bir sap samanla yaşamaya alıştırmıştı. Ama hayvan tam da hiçbir şey yemeden yaşamaya alışmak üzereyken –yani yalnızca “temiz hava”yla yetineceği o nihai öğünden bir gün önce– ne yazık ki öldü. Oliver Twist’in emanet edildiği hanımefendinin deneysel felsefesi de buna benzer sonuçlar doğururdu; zira bir çocuk, mümkün olan en az ve en yetersiz besinle yaşamaya alıştığı anda –ki bu neredeyse her on çocuktan sekiz ya da dokuzunda görülürdü– ya açlık ve soğuktan hastalanır ya da ihmal yüzünden ateşlenir, yahut da dikkatsizlik sonucu boğulma tehlikesi geçirirdi. Bu gibi durumların herhangi birinde, zavallı küçük yaratık genellikle başka bir dünyaya çağrılır ve hiç tanımadığı babasıyla öteki dünyada buluşurdu.

Ara sıra, mahalledeki bir çocuğun ölümüyle ilgili olağandışı bir soruşturma yapılacak olursa –örneğin yatak örtüsü kaldırılırken fark edilmeyip ezilen bir çocuk ya da, çok nadir de olsa, çamaşır yıkama sırasında yanlışlıkla haşlanarak ölen bir çocuk söz konusuysa (gerçi “çiftlikte” yıkama gibi işler zaten parmakla sayılacak kadar seyrek yapılırdı)– bu tür durumlarda, soruşturma jürisinin aklına rahatsız edici sorular sormak gelebilir, ya da mahalle halkı asi bir tavırla topluca bir protesto dilekçesi imzalayabilirdi. Ne var ki bu tür densizlikler, doktorun ifadesi ve mübaşirin¹ tanıklığıyla derhal örtbas edilirdi: Doktor her seferinde cesedi açar ve içinde

1 *Beadle*, İngiltere’de Anglikan Kilisesi’ne bağlı olarak yoksullar yasası kapsamında görev yapan, genellikle cemaat düzenini sağlamak, kilise hizmetlerinde düzeni korumak ve yerel yardım işleriyle ilgilenmekle görevli küçük rütbeli bir resmi görevlidir. Çeviride anlam yakınlığı nedeniyle “mübaşir” karşılığı tercih edilmiştir; ama Osmanlı-Türkiye bağlamındaki “mübaşir”den farklı olarak, *beadle*’ın yetki ve sorumlulukları daha çok kilise ile yoksullar arasında düzeni sağlamak ve kamu işleyişine yardımcı olmak gibi görevleri kapsar – ç.n.

hiçbir şey bulamazdı (ki bu hiç de şaşırtıcı değildi); mübaşir ise ne gerekiyorsa onu yeminle söylerdi – cemaatin duymak istediği her şey onun yeminli ifadesinde mutlaka yerini alırdı. Bu da kendince bir tür özveri sayılırdı. Mütevelli heyeti çiftliği düzenli aralıklarla denetlemeye gelirdi; ama her gelişlerinden bir gün önce mübaşir gönderilir, geliş haberi verilirdi. Heyet geldiğinde çocuklar pırıl pırıl, tertemiz görünürdü – halk daha ne istesin?

Böyle bir çocuk “yetiştirme” usulünden pek parlak ya da verimli bir sonuç çıkması elbette beklenemezdi. Oliver Twist, dokuzuncu yaşına solgun, zayıf, cılız yapılı ve boyca hayli kısa bir çocuk olarak girdi. Ama doğasından ya da soyundan gelen bir direnç, göğsüne sağlam bir irade yerleştirmişti; ki bu irade, kurumun yetersiz beslenme rejimi sayesinde bol bol gelişme imkânı bulmuştu. Belki de dokuz yaşına dek hayatta kalabilmiş olmasını buna borçluyuzdur. Sebebi ne olursa olsun, o gün Oliver’ın doğum günüydü ve bu “kutlu” günü, kömür mahzeninde geçiriyordu – aç olduklarını dile getirme cüretinde bulundukları için fena bir sopa yemiş ve bu yüzden onunla birlikte kömür mahzenine kilitlenmiş iki seçkin küçük beyefendiyle birlikte. Tam da o sırada, evin hanımı Mrs. Mann, bahçe kapısının mazgalını açmaya çalışan Mr. Bumble’ın –yani civarda görevli mübaşirin– birdenbire belirmesiyle irkildi.

“Vay canına! Mr. Bumble, siz miydiniz efendim?” dedi Mrs. Mann, pencereden başını uzatıp yapmacık bir sevinçle. “(Susan, Oliver’la şu iki veleti hemen yukarı çıkar ve yıka.) Aman Tanrım! Mr. Bumble, sizi görmek ne büyük mutluluk, gerçekten!”

Mr. Bumble şişman ve öfkeli bir adamdı; bu yüzden bu içten karşılama sözlerine benzer bir ruh haliyle karşılık vermek yerine, küçük mazgalı kuvvetli bir şekilde sarstı ve ardından sadece bir mübaşirin bacağından çıkabilecek türden şiddetli bir tekme savurdu.

“Bak sen hele!” dedi Mrs. Mann dışarı koşarak – bu arada üç çocuk ortadan kaldırılmıştı bile. “Kapının içeriden sürgülü olduğunu unutmuşum, şu tatlı çocuklar yüzünden! Buyurun efendim, lütfen içeri buyurun Mr. Bumble, ne olur!”

Bu davet, bir kilise mütevellisinin bile kalbini yumuşatabilecek bir reveransla birlikte yapılsa da, Mr. Bumble’ın öfkesini yatıştır-maya yetmedi.

“Bunun saygılı ya da yerinde bir davranış mı olduğunu sanıyorsunuz Mrs. Mann?” dedi Mr. Bumble, bastonunu sımsıkı kavrayarak. “Mahalledeki kamu görevlilerini, cemaatin öksüzleriyle ilgili bir iş için geldiklerinde bahçe kapısında bekletmek yakışık alıyor mu? Mrs. Mann, siz, cemaatin bir temsilcisi ve maaşlı bir kamu görevlisi olduğunuzun farkında mısınız?”

“Mr. Bumble,” dedi Mrs. Mann büyük bir alçakgönüllülükle, “ben sadece, sizi çok seven tatlı yumurcakilara, gelenin siz olduğunu söylüyordum, hepsi bu.”

Mr. Bumble, hem hitabet gücü hem de mevkisi bakımından kendini hayli büyük görürdü. Şimdi hem hitabetini konuşturmuş, hem de ağırlığını koymuştu. Derin bir memnuniyetle gevşedi.

“Peki, peki Mrs. Mann,” dedi daha sakın bir sesle, “belki dedüğünüz gibidir. İçeri geçelim, çünkü bir iş için geldim, size söyleyeceklerim var.”

Mrs. Mann, mübaşiri tuğla döşeli küçük bir salona buyur etti; onun için bir sandalye çekti, üçgen şapkasını ve bastonunu özenle masaya yerleştirdi. Mr. Bumble, yürüyüşün ardından alnında biriken teri sildi, üçgen şapkasına memnuniyetle göz gezdirdi ve gülümsedi. Evet, gülümsedi: Mübaşirler de nihayetinde insandır ve Mr. Bumble gülümsedi.

“Şimdi, söyleyeceklerim sizi sakın gücendirmesin,” dedi Mrs. Mann, cezbedici bir tatlılıkla. “Uzun bir yoldan geldiniz, yoksa lafını bile etmezdim. Küçük bir yudum alır mıydınız Mr. Bumble?”

“Bir damla bile almam. Hayır,” dedi Mr. Bumble, sağ elini ağırbaşlı ama yumuşak bir hareketle sallayarak.

“Bence alırsınız,” dedi Mrs. Mann; bu reddin nazik tonunu ve ona eşlik eden hareketi fark etmişti. “Sadece biraz – soğuk suyla ve bir küp şekerle birlikte.”

Mr. Bumble öksürdü.

“Hadi, yalnızca küçük bir yudum,” diye ısrar etti Mrs. Mann tatlılıkla.

“Nedir o?” diye sordu mübaşir.

“Eh, evde bulundurmak zorunda olduğum bir şey,” dedi Mrs. Mann, dolabın bir köşesinden bir şişe ve kadeh çıkarırken, “şu

kutsal bebekler hastalandığında mamalarına birkaç damla katmak için. Cin bu, sizi kandıracak değilim Mr. Bumble. Cin.”

“Çocuklara Daffy şurubu veriyor musunuz Mrs. Mann?” diye sordu Mr. Bumble, karışımın hazırlanışını ilgiyle izlerken.

“Elbette, çocuklara Daffy veriyorum, ne kadar pahalı olursa olsun,” dedi hemşire. “Gözümün önünde acı çekmelerine dayanabilir miyim efendim?”

“Hayır,” dedi Mr. Bumble onaylayarak. “Dayanamazsınız. Siz merhametli bir kadınsınız Mrs. Mann.” (Kadın bu sırada bardağı masaya bıraktı.) “Bunu ilk fırsatta heyete bildireceğim Mrs. Mann.” (Bardağı kendine doğru çekti.) “Siz bir anne gibi hissediyorsunuz Mrs. Mann.” (Cin ve suyu karıştırdı.) “Sağlığınıza içiyorum Mrs. Mann,” dedi ve bardağın yarısını bir dikişte içti.

“Şimdi iş meselesine gelelim,” dedi Mr. Bumble, deri cüzdanını çıkararak. “Henüz tam vaftiz edilmemiş olan çocuk, yani Oliver Twist, bugün dokuz yaşına bastı.”

“Tanrı onu korusun!” diye araya girdi Mrs. Mann, önlüğünün kenarıyla sol gözünü silerek.

“Ve on poundluk, sonradan yirmi pounda çıkarılan bir ödül teklif edilmesine rağmen; mahallenin üstün –hatta diyebilirim ki, doğaüstü– çabalarına rağmen,” dedi Bumble, “çocuğun babasının kim olduğunu, annesinin hangi mahalleye kayıtlı olduğunu, adını ya da sosyal durumunu bir türlü öğrenemedik.”

Mrs. Mann hayretle ellerini havaya kaldırdı; fakat anlık bir duraksamadan sonra, “Peki ama,” dedi, “madem öyle, nasıl oluyor da çocuğun bir adı varmış?”

Mr. Bumble büyük bir gururla göğsünü gerdi ve, “Onu ben koydum,” dedi.

“Siz mi?”

“Evet, ben Mrs. Mann. Biz çocuklara alfabeye göre sırayla isim veririz. En son doğan S harfindendi – Swubble koydum adını. Bu çocuk T’ye denk geldi – Twist dedim. Sonraki Unwin olacak, ondan sonra Wilkins. Alfabeyi sonuna kadar ve sonra yeniden baştan sona katedecek şekilde hazırda duran isimler var.”

“Vay canına, tam bir edebiyat ehliymişsiniz!” dedi Mrs. Mann.

“Eh, eh,” dedi Mr. Bumble, bu iltifattan açıkça memnun olarak,